

sint partium, tam multiplex totum totius futurum, inductio specialis exempli per lineas adhibetur, sed in linearum exemplo partes sunt duplæ partium. Ergo totum totius est æquemultiplex, quod argumentum propositio ipsamet fuit, præterea nullum. Hic fortasse dicitur huc afferri posse 1 & 2 d 5: item 2 ax. 1. At non affertur (inquam) à Theone, qui licet nominatim non appellet elementa quibus ad demonstrandum uti solet, ut Zambertus facit, attamen sententiam, tota etiam verba profert: quod hic non facit. Quamobrem demonstratio Theonis ad primam propositionem nullo principio suæ demonstrationis utitur, neque demonstrat quidquam. Si partes sint æquemultiplices partium, totum totius tam multiplex futurum: quod erat tamen demonstratori propositum, sed exemplo tantum inducit. Tertium sophisma est è methodo. Si propositio dubia esset, si demonstrabilis esset, debuit tamen specialis postponi generali, ut è generali specialis concluderetur, quia ut verissime docet Aristoteles, generale specialis est causa. At prima hæc specialis est ad 12 p 5. Quare tribus iudicii generibus elenchus iste triplicatus est, propositionis, demonstrationis, methodi. Res proponitur tanquam dubia, quæ postulanda fuerat, demonstratio specie ostentatur, nulla præstatur, ordo rerum pervertitur.

2 Est è definitione secundæ compositionis ab Euclide præteritæ: demonstratio autem licet referatur à Zamberto ad 1 p 5, attamen thesis non convenit à consequentibus divisus ad consequentes totos. Sed argumentum hic item è principiis nullum est, neque causa specialis hujus propositionis per multiplicem, perq; partem alia est ulla, quam quæ generali propositione, seu definitione continetur. Quare demonstratio hæc nihilo plus demonstrat, quam prima demonstravit. Atq; hic alter elenchus est. Tertius autem elenchus è 24 p 5 deprehendetur, quæ generalis est ad hanc secundam. Quare propositio secunda sophistica est genere, & propositionis, & demonstrationis, & methodi.

3 Tres item elenchos habet, sit enim è materia æquationis ordinatæ definitæ 18 d 5: & nominatim æquatio hic appellatur: perinde verò poterant æquemultiplices assumi secundi & quarti: æquatio enim tam ordinata cõstitisset, imò ordinatior. Incipit enim Euclides à medio æquationis, & invertit saltem illud ordinis. Demonstratio Theonis repetitur è compositione 2 p 5: sophisticè cum causa (ut dixi) sit æquationis non compositionis, denique propositio est specialis ad 22 p 5.

4 p 5. Sophisma item triplicat, primò est conversa 6 d 5: vel est è 12 d 5: Illic enim fuit. Si æquemultiplicia alterna sint tripliciter proportionalia, & simplicia proportionalia esse: Hic autem est. Si data sint proportionalia, alternè quoque esse proportionalia: Hoc igitur sophisma est in propositione: Demonstratio autem petitur primò è 3 p 5, id est ex æquatione. At alternatio simplicior est: deinde petitur è 6 d 5. At si definitio illa principium sit, conversa quoque principium debet esse, talis elenchus antea reprehensus est ad 11 ax. 1. & 17 p 1. Sed hic etiam res absurdior est, quod conversa 6 e 5. demonstratur per ipsamet conversam. Et tamen admirabili syllogismi specie concluditur. Propositio connexa est ex illa definitione: Si sumptis æquemultiplicibus triplex differentia equalitatis, excessus, defectus appareat, termi-